

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita P. Camilli De Lellis Fvndatoris Religionis Clericorum Regvlarivm Infirmis Ministrantivm

Cicatelli, Sanzio

Antverpiæ

Cap. XVII. Camillus magnâ cum pietate ac deuotione suscipit sanctiſſimi
Sacramenti Viaticum & extremam Vnctionem.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37267

244 VITÆ P. CAMILLI DE LELLIS
quoties in illud laberetur : hic tandem ad
Camillum missus fuit , vt se eius precibus
apud Deum commendaret : promissit Ca-
millus se facturum ; eaque promissi vis fuit,
vt diuino beneficio ex ea hora talem in se vi-
tæ mutationem esse factam idem Nobilis af-
firmauerit , vt rem sanè stupendam ac pro-
fus admirabilem sibi videri dixerit. Eam ipse
postea non est veritus cum omni libertate
aliis enarrare . Quin & sua manu conscri-
ptum eiusdem rei testimonium Confessario
tradidit in confirmationem eius quod dixi :
atque ex eo tempore cœpit cum insigni ani-
mæ fructu sanctissima frequentare Sacra-
menta.

CAPVT XVII.

*Camillus magna cum pietate ac deuotione
suscipit sanctissimi Sacramenti Viati-
cum, & extremam Vnctionem.*

VBi fenfit Camillus morbum in dies non
mediocriter inualescere , institit vehe-
menter , vt sibi extrema vitæ huius Sacra-
menta traderentur , hoc est , sanctissimum
Viaticum, & extrema Vnctio, quorum præ-
fidiis iter illud alterius vitæ confidentiùs in-
grederetur , & aduersus omnes communis
inimi-

inimici insultus fortiùs atque animosiùs depugnaret. Quod Domino Cardinali Ginnasio Protectori indicatum cum esset, collibitum ei fuit, pro sua ipsius deuotione & pio in Camillum studio, sanctissimum Viaticum ipsi administrare. Domum igitur venit die secunda Iulij, anno M. DC. XIV. in solemnitate gloriosæ Visitationis B. Mariæ semper Virginis, & celebrato priùs sacrosancto Sacrificio, iuit ad Valetudinarium sanctissimam Eucharistiam Camillo porrecturus. Qui Camillus dictis tertio consuetis precibus, *Domine non sum dignus*, cum multarum effusione lacrymarum subiecit: *Domine mi, equidem confiteor nihil me unquam fecisse boni, & miserum me esse peccatorem: quare nihil aliud mihi relictum est, nisi sola spes diuine tue misericordiae, & pretiosi Sanguinis tui.* Deinde suauissimo illo Angelorum pane satiatus, orauit aliquamdiu in corona Patrum ac Fratrum, qui omnes eius cingebant lectum mœsti ac dolentes, videre se Patrem suum longè dilectissimum accingentem se ad discessum ab eorum oculis. Posthæc Dominus Cardinalis verbis perquam humanis illum est consolatus, nouumque animi eius robori robur addidit. Solebat Camillus quotidie manè peccata confiteri, tantamque Dei gratiâ erat affecutus conscientiae puritatem,

vt defectu materiæ difficultas Confessario
 oboriretur absolutionis impendendæ, nisi
 iuberet aliquod olim admissum in saculo
 peccatum clauibus subiicere. Ita dicebat, &
 iuratus affirmabat eius Confessarius. Quæ
 cùm ita essent, tanto nihilominus timore
 ac tremore salutis suæ corripiebatur, vt sibi
 prorsus diffidens, spem omnem in pretioso
 Iesu Christi Sanguine collocaret. Quocirca
 his postremis diebus petiit à Confessario sibi
 picturam quamdam hac figura procurari:
 nempe Christi in Cruce morientis cum duo-
 bus Angelis, vno ad dextram, altero ad fini-
 stram tenentibus manu calicem aureum, qui
 Sanguinẽ è Vulneribus Iesu exciperent: supra
 Crucem volebat esse Deum Patrem cum
 Spiritu sancto in columbæ forma, & cum
 aliis duobus Angelis ad singula latera, qui
 Sanguinis Calicem Patri æterno offerrent in
 remissionem peccatorum ipsius Camilli. Ad
 pedem Crucis dextrorsum cupiebat depingi
 beatissimam Virginem pro ipso deprecan-
 tem, sinistrorsum autem S. Michaëlem Ar-
 changelum, tamquam animarum in extre-
 mo transitu defensorem. Petebat etiam sub-
 ter Crucem hæc inscribi verba: *Parce Famu-
 lo tuo quem pretioso Sanguine redemisti.* Ad-
 debat insuper, depingendum sanguinem be-
 ne rubrum, quò illum clarè ac distinctè con-
 tem-

templari posset, nec non in bona copia, vt ex magna hac abundantia sanguinis, tantò plus spei hauriret suæ salutis. In his similiter postremis diebus, cum facultas non recitandi Horas Canonicas pertransisset, ipse considerans sibi adhuc aliquid spiritus superesse, postulauit vt noua facultas à Medico posceretur. Cui cum à Præfecto domus diceretur, *Pater, tua Reuerentia tam malè habet vt de extrema Vnctione agatur, & tamen cupit vt facultas illa poscatur*; respondit ipse: *Etiamsi mihi ad caput extrema candela ardeat, tamen tali opus est facultate ad quietem meæ conscientie*. Ita ergo faciendum fuit. Fermè quotidie à diuersis cuiuslibet gradus atque dignitatis visitabatur, & nominatim sæpius à Patre Ferdinando Generali Carmelitarum Discalceatorum, magna sibi amicitia coniuncto, cui salutem suam semel singulariter commendans dixit: *Precor tuam Reuerentiam, vt non ipsa solùm pro me Deum deprecetur, sed etiam iubeat vt omnes sui Patres idem faciant, quò securum habere possim extremum illum mortis transitum*. A Patre item Petro Alagona Societatis IESV visitatus, & magno charitatis affectu complexus est: nec non ab aliis quos referre longum esset: à quibus omnibus solebat cum insigni deuotione animi preces expostulare. Omne autem reli-

Q 4 quum

quum tempus quod nancisci vacuum à visitationibus & remediorum necessitatibus poterat, id auditioni alicuius libri spiritualis (quem sibi petebat ab infirmorum curatore legi) transmittēbat. Speciatim verò è tractatu alterius vitæ, quem P. Lucas Pinelli edidit, & è declaratione Symboli sanctæ Fidei, quam Illustrissimus Cardinalis Bellarminus emisit, pietatis sensum hauriebat singularem. Eiusdem porrò mensis die sexta, quæ Dominica erat, rursus sanctissimo refici Sacramento ex pietatis instinctu postulavit: semper autem ieiunus illud percipiebat, etiamsi pro viatico perciperet, etiamsi peraridum os haberet, linguamque ardore siccissimam. Nolebat enim vmquam illis refrigerandis in os aquam sumere, veritus ne aliqua in gutturo guttula decideret: quod non iam tum, sed in omni quoque vita obseruavit, siue ante Sacrificium cum Sacerdos esset, siue ante sacram Communionē, cum laicus, uti ipsemet retulit. Denique continuò se magis magisque deficere sentiens, sollicitè extremam Vnctionem experit, quæ illi feria sexta, eademque vndecima dicti mensis, post sumptam similiter Venerabilem Eucharistiam, à Patre Generali est exhibita. Enimverò in vltima illa peccatorum Confessione, quam sanctissimorum participationi Sacramentorum præmiserat,

tanta

tanta Dei gratia cumulatus est, tanto ac tam salubri delictorum dolore compunctus, vt quotiescumque alicuius se accusaret, toties pectus suum tam durè pulsaret, vt necesse fuerit Confessario, eius miseratione moto, brachiù ipsius inhibere. In sancti autem Olei receptione, præterquam quòd totum *Confiteor* per se pronuntiauit, semper etiam vsque ad omnium versiculorum & precationum finem ad omnia respondit. Iussis deinde cunctis Patribus ac Fratribus considerare, & flagitata priùs à Patre Generali facultate aliquid in commune paucis proferendi, suauis eos oratione est affatus, maximè omnes exhortans ad instituti obseruationem, & singulatim ad feruidam erga infirmos charitatem, ad mutuum inter se fraternum amorem atque coniunctionem, ad cordis puritatem, ad paupertatem, ad obedientiam, ad humilitatem. Præterea, ne propter quamuis magnas tempestates ac persecutiones, quas dæmon aduersus Religionem suscitasset, animos desponderent. Rerum enim omnium principia esse difficilia, & dæmonē sæua aduersus eam Religionem rabie succendi, quam ipse augendâ, & toto mundo diffundendam speraret: & quâ multi essent ingressuri tam spiritu quàm litteris præstantes viri: deniq; multò maiores eam se mortuo facturam progressus, quàm

Q 5 fecc-

250 VITÆ P. CAMILLI DE LELLIS
fecerit viuo. Quare cunctos incitabat, vt in
sua vocatione solidi & constantes essent, ac
strenuè in hac sancta vinea laborarent, neu
quidquam de ipsius morte tristes essent,
quandoquidem diuinæ Maiestati compla-
ceret ceteris electis suis eum connumerare: se
quidem multò plus auxiliij præstare è cælo
posse, quàm hîc in terra superstitem, vbi
nihil aliud quàm peccata & delicta admit-
tantur. Ad extremum verò vberes fun-
dens lacrymas, & oculos ad cælum erigens,
Patres, inquit, & Fratres mei, ego quidem pri-
mùm à Deo misericordiam efflagito, deinde
verò à Patre Generali qui hîc adest, atque et-
iam ab omnibus vobis veniam peto cunctorum
admissorum, quibus malo exemplo hætenus
fui, cum assenerare vobis certò possim, quid-
quid illud fuerit, potius ab inscitia mea, quàm
à mala voluntate processisse. Denique quan-
tum quidem mihi à Deo concessum est, tamquam
Patri vestro, in nomine sanctissimæ Trinitatis
& beatissimæ Virginis impertior tam vobis om-
nibus presentibus, quàm absentibus & futuris
mille benedictiones. Ad quæ vltima verba cû-
cti in genua procidentes, in tantas prorupe-
runt cordis gemitus atque fletus, vt facile
verbis exprimi non possit. Tum primò Pa-
ter Generalis, deinde alij omnes ad eum ac-
cesserunt veniam postulatam, & facultatem
disce-

discedendi osculatis eius manibus, quod tamen potius (quemadmodum Magdalena pedibus Christi fecit) ad eas vngendas lauandasque lacrymis, quàm ad osculandas spectabat. Ipse vicissim bonus Pater, Iacobi Patriarchæ instar, suos strictè amplexans, cunctis suam largitus est benedictionē. Deinde cum esset non mediocriter fatigatus, eum rogarunt, vt vellet aliquantisper quiescere, dicentes meritò eum satis esse fatigatum: quibus ille inter alia respondit, numquam se posse in Patrum ac Fratrum obsequio fatigari. Venerant interim nonnulli viri Nobiles, eius visitandi gratiâ: quo illi nuntiato, dolens se per multam defatigationem non posse illis, vt desiderabant, satisfacere, dixit: *Excusate me, quæso, apud viros istos, ego iam Oleo sancto inunctus sum, & cupio me nonnihil intra meipsum recipere.* Subiicienti autem Patri Marcello Mansio, Pater, isti Domini ad anima sue consolationem veniunt: vestra Reuerentia illis aliquid indulgeat, respondit tum Camillus: Pater Marcelle, mors semel tantum appetitur, & mihi procurandum est vt benè appetatur, quod ego cum Domini mei auxilio me facturum spero.